

Barrots invisibles

Camino lentament pel laberint de ciment armat a cel obert que considero la meua llar, una presó de barrots invisibles i de carrerons estrets que formen el camp de refugiats de Xatila, al Líban. Aquest camp, que un dia havia estat una solució i un bri d'esperança per a milers de refugiats, és ara per a mi, una espècie de rellotge que marca el meu temps enrere. Tres dies. 72 hores perquè la meua infància quedi esborrada, oblidada i sotmesa al que serà el meu futur marit. Un home que segurament em duplica l'edat i que és capaç de comprar-me per prop de tres mil euros. A la resta del món potser les coses han millorat, han canviat, però Xatila és una frontera amb les civilitzacions de l'exterior i una bombolla que ens aïlla i ens ofega. Els homes, aquí, intenten continuar vivint, i les dones, simplement, existint. Creu-ho carrers foscos, plens de gent, plens de patiment. Arribo a una casa petita, mig esquarterada i esgrogueïda. Obro la porta i entro en un corredor estret fins a arribar a la cuina. La meua mare aixeca la mirada per sobre uns quants cabells que li surten de l'hijab. Ràpidament, la torna a baixar amb un gest de penediment i culpabilitat al que ja estic acostumada. Però jo no culpo a la meua família pel que han fet, ells són, com jo, part del mecanisme d'aquesta societat i ni ells ni jo podem fer res per canviar-ho. La comunitat musulmana, per exemple en la branca dels xiïtes, ha arribat a considerar que les noies estan capacitades per convertir-se en esposes a partir dels nou anys. Així que jo, d'alguna manera, hauria d'estar agraïda als meus familiars per allargar-me tot el que podien la meua infantesa. La majoria dels pares, casen a les seves filles per motius econòmics, però també perquè creuen que les protegiran de possibles abusos i violacions al carrer, encara que, en casar-les, les sotmeten a abusos i maltractes del seu propi marit. Només de pensar en aquestes coses, una esgarripança em recorre l'esquena. El meu futur, la meua infància, la meua joventut, els meus ideals, els meus somnis seran enterrats en anys de solitud tancada a casa amb l'única finalitat de tenir cura dels fills, de la casa i de servir a l'home en totes les seves necessitats. De sobte, em ve el record fugisser d'una tarda calorosa, asseguda a la falda de la meua mare, quan li explicava que jo, de gran, volia viatjar, sortir d'aquests murs foscos de Xatila, notar la llum solar cremant-me la cara, l'aire fresc sense l'olor de cremat i de descomposició d'aquest infern, sentir-me lliure. La meua mare, amb aquell posat tan seu, assentia mirant-me amb aquells ulls, amb aquella mirada que en aquell instant em va semblar encoratjadora i que ara, amb els anys, he entès que era de tristor de saber que, pel

simple fet del gènere o del lloc on la seva estimada filla hagués nascut, no podria complir els seus somnis, fàcils per a molta gent, però gairebé inimaginables per a nosaltres. Una llàgrima que em regalima per la galta em fa tornar a la realitat. Algú truca a la porta. La meva mare va a veure qui és i entra el meu pare tot carregat amb un flonjos vestit fosc, prou llarg perquè no se'm vegin les cames i acompanyat d'un hijab verd maragda que combina a la perfecció amb els meus ulls verd fosc. Per un moment se m'il·lumina el rostre i la meva nena innocent torna a sortir: "Potser aquest casament no és tan mala idea." "Potser el meu futur marit em respectarà i em tractarà com un igual." "Potser..." Aquests pensaments fugissers marxen tan de pressa com han vingut. Ningú que posés preu a una noia de tan sols tretze anys pot ser una bona persona, cap casament amb una menor pot ser una bona idea i sobretot, cap home que visqui a Xatila tractarà mai a una dona com a igual. Aquests pensaments es barregen amb una onada de fàstic i repulsió en descobrir que el meu pare ha vingut acompanyat. Un noi, o més ben dit un home, entra lentament amb un somriure postís que em fa venir esgarifances. Les seves mans llarguerudes aguanten un paquet embolicat amb una cinta roja. Deu ser per a mi. Però jo en l'única cosa que penso és que, aquelles mans, em tocaran i em maltractaran quan ell tingui un mal dia, algun problema econòmic, perquè jo seré el seu sac de boxa on es podrà desfogar. Això és el que som les dones per a ells, un simple objecte. Abans que es pugui presentar, surto corrents de casa amb una energia i una seguretat que mai havien format part de mi. Corro i corro. Corro mentre un mar de llàgrimes surten al meu voltant. Corro deixant enrere el patiment que he viscut durant tota la meva vida. No només corro per mi, corro per la meva família, pels meus somnis, pel meu futur i per totes les dones, noies i nenes que encara pateixen. M'acomio de Xatila, m'acomio de les seves lleis injustes, dels seus carrers estrets i dels seus barrots invisibles. Surto del laberint, surto de la cova, surto d'aquesta presó.

I noto els rajos de sol cremant-me la cara, l'aire fresc sense l'olor de cremat i de descomposició. I em sento lliure. Viva.